

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.241/2013/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Rab Ferenc ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű felperes neve I. rendű és II.rendű felperes neve II. rendű, mindketten ny.-i (cím) lakos felpereseknek - az elsőfokú eljárásban előbb **pártfogó ügyvéd 1**, majd **pártfogó ügyvéd 2**, végül **pártfogó ügyvéd 3** pártfogó ügyvédek, a fellebbezési eljárásban **pártfogó ügyvéd 4** pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve I. rendű, II.rendű alperes neve II. rendű és III.rendű alperes neve III. rendű, mindhárman d.-i (cím) lakos alperesek ellen ajándék visszakövetelése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 8.P.22.028/2011/17. számú ítélete ellen az alperesek által 22. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja, a keresetet elutasítja; mellőzi az alperesek kötelezését perköltség fizetésére a felperesek részére; az alperesek pártfogó ügyvédjének díját a felperesek viselik egyetemlegesen.

Az alperesek pártfogó ügyvédjének a fellebbezési eljárás során felmerült díját a felperesek viselik egyetemlegesen.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperesek házastársak, az I. rendű alperes a gyermekük, a II. rendű alperes az ő házastársa, míg a III. rendű alperes az I. és II. rendű alperes gyermeke, a felperesek unokája.

Az I. rendű felperes 1924-ben, a II. rendű felperes 1930-ban született, az I. rendű alperesen kívül még három gyermekük van. A felperesek 2011 májusáig a tulajdonukban lévő Ny., **I.** u. 6. szám alatti ingatlanban éltek, ápolásra, gondozásra nem szorultak, jelenleg is képesek önmaguk és környezetük ellátására. Életkoruk előrehaladtával azonban felmerült bennük a gondolat, hogy esetleges későbbi betegségük, elesett állapotuk bekövetkezése esetére valamelyik gyermekük közvetlen közelében szeretnének élni és támogatásukat, gondozásukat, ápolásukat ilyen módon a gyermekük révén biztosítani. Évekkel korábbi elképzelésük volt, hogy a **Gy.**-n élő leányuk közelében vásárolnak

ingatlant és oda költöznek. Utóbb azonban az I. rendű alperesre gondoltak, mint jövőbeli gondozójukra, ezért azt beszélték meg, hogy támogatják az I. és II. rendű alperesnek az akkor már több éve fennálló ingatlanvásárlási elképzelését, ahhoz anyagilag is hozzájárulnak, amennyiben olyan ingatlan kerül megvásárlásra, amelyben nekik is megfelelő helyük lesz. Az I. és II. rendű felperes elképzelése ugyanakkor az is volt, hogy amíg egészségi állapotuk engedi, önálló életvitelüket, háztartásukat nem adják fel.

Az előzetes megbeszéléseknek megfelelően az I. és II. rendű alperes több ingatlant is megtekintett, végül az I. rendű felperes jóváhagyását követően megvásárolták a **D., P.** u. 10. szám alatti ingatlant 24 500 000 forintért. A vételár kifizetéséhez a felperesek 14 000 000 forintot adtak ajándékba a részükre. A szerződés alapján az I. és II. rendű alperes egymás közt egyenlő arányú tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték. Az ingatlanba a vevők gyermekeikkel együtt 2010 januárjában beköltöztek.

A felperesek időközben eladásra hirdették a **ny.-i** ingatlanukat, arra azonban vevő nem jelentkezett, így végül az I. és II. rendű alperes perben nem álló gyermekének, **H. N.-nek** ajándékozták.

A felperesek ezt követően 2011. május 20-án beköltöztek a perbeli ingatlanba, ahol a kétszintes épület földszintjén található lakrészt vették birtokba, annak rendben tartásáról is maguk gondoskodtak. A nyugdíjukkal maguk rendelkeztek, étkezésüket abból biztosították.

A felek összeköltözését követően rövid időn belül közöttük konfliktusok, súrlódások alakultak ki, melynek eredményeként a felperesek úgy gondolták, hogy a megajándékozott alperesekkel nem tudnak együtt lakni, tőlük ápolásra, gondozásra - amelyre magas koruk ellenére még nem szorultak rá - a jövőben nem számíthatnak. 2011 augusztusában közölték, hogy szeretnének visszaköltözni a **ny.-i** lakásukba, s kérték, hogy azt az időközben oda költöző unokájuk bocsássa birtokukba. **H. N.** ettől elzárkózott, ezért a felperesek vele szemben ajándék visszakövetelése iránt pert indítottak, amely a Debreceni Járásbíróság előtt P.23.173/2011. szám alatt jelenleg is folyamatban van. Végül a megajándékozott unoka 2011. szeptember 6-án a **ny.-i** ingatlanból elköltözött, s másnap a felperesek az ingatlant birtokba vették.

2011. december 5-én az I. és II. rendű alperes a perbeli ingatlant a III. rendű alperesnek ajándékozta holtig tartó haszonélvezeti joguk fenntartása mellett. Az ajándék értékét 24 500 000 forintban állapították meg, a szerződés alapján a III. rendű alperes tulajdonjogát az I. és II. rendű alperes haszonélvezeti jogát az ingatlan-nyilvántartásban bejegyezték a perbeli ingatlanra.

A felperesek keresetükben előadták, hogy 14 000 000 forintot azzal a feltevéssel ajándékoztak az I. és II. rendű alperes részére, hogy ők annak felhasználásával olyan ingatlant vásárolnak, amelyben összeköltözhetnek, s ott a számukra kialakítható önálló lakrészben a megajándékozottak róluk gondoskodni fognak majdani rászorultságuk esetén, életük végéig. E feltevés azonban az alperesek hibájából véglegesen megghiúsult, ezért az ajándékot a Ptk. 582. §-ának (3) bekezdésére hivatkozással visszakérték. Kérték annak megállapítását, hogy az alperesek között létrejött ajándékozási szerződés elsődlegesen

semmis, mert jóerkölcsbe ütközik, másodlagosan velük szemben hatálytalan, mert azzal az ő kielégítési alapjukat kívánták elvonni. Eredeti keresetükben az alpereseket annak túrására kérték kötelezni, hogy a perbeli ingatlan 7/24 - 7/24 illetőségére ajándék visszakövetelése címén tulajdonjogukat az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezzék. Utóbb e helyett az alperesek egyetemleges kötelezését kérték 14 000 000 forint és annak a pénzátadás időpontjától számított kamata megfizetésére.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Nem vitatták, hogy a felperesek 14 000 000 forintot ajándékoztak részükre, ezzel járulva hozzá az ingatlan vételárához. Álláspontjuk szerint azonban az ajándék visszakövetelésének feltételei nem állnak fenn, mert a Ptk. 582. § (3) bekezdése alapján csak a meglévő ajándék vagy az annak helyébe lépett érték követelhető vissza, ám az ajándékozott pénzen vásárolt ingatlan már nem áll tulajdonukban. Hivatkoztak arra, hogy a felpereseknek az ajándékozáskor semmilyen feltevése nem volt, ilyennek a kinyilvánítása hiányában ajándék visszakövetelésére nem kerülhet sor, annál is inkább, mert az ajándékozó esetleges erkölcsi elvárása önmagában nem ad alapot az ajándék téves feltevés címén történő visszakövetelésére. Utaltak a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma PK 76. számú állásfoglalása V. pontjára, azzal, hogy annak értelmében egyébként sem lenne visszakövetelhető az ajándék vagy a helyébe lépett érték, ha az ajándékozás alapjául szolgáló feltevés megghiúsulását az ajándékozó felróható magatartása okozta. Állították, hogy a felperesek saját elhatározásukból, önként költöztek el a perbeli ingatlanból, s az ennek okaként megjelölt körülmények nem tekinthetők olyan lényegesnek és komolynak, melyek alapul szolgálhatnának az ajándék visszakövetelésére. Álláspontjuk szerint minden ténybeli és jogi alapot nélkülöz a felperesek arra való hivatkozása, hogy a fiúkkal kötött ajándékozási szerződés jó erkölcsbe ütközne, míg a III. rendű alperessel kötött ajándékozási szerződés felperesekkel szembeni hatálytalanságával kapcsolatban azzal védekeztek, hogy a szerződés megkötése előtt a felpereseknek valamilyen formában kifejezésre kellett volna juttatni ajándék visszakövetelési szándékukat, ilyenre azonban nem került sor, így a jogszabályi feltételek hiányában a kereset e része is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az I. és II. rendű alperest, hogy fizessenek meg a felpereseknek 14 000 000 forintot. Megállapította, hogy az alperesek között a perbeli ingatlanra kötött 2011. december 5-i keltezésű ajándékozási szerződés a felperesekkel szemben hatálytalan, s kötelezte az alpereseket, hogy tőrjék a felperesek fentiekben megjelölt összegű követelésének az ingatlanból történő kielégítését. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, az alpereseket 400 000 forint perköltség megfizetésére kötelezte a felperesek részére. Kimondta, hogy az eljárási illetéket és az alperesek képviseletével felmerült pártfogó ügyvédi díjat az állam viseli.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy az alperesek által is elismerten a felperesek 14 000 000 forintot ajándékoztak az I. és II. rendű alperes részére ingatlanvásárláshoz való hozzájárulás céljával. A Legfelsőbb Bíróság egy eseti döntésére (BH 2000. évi 302. sz. jogeset), illetve az ennek kapcsán is figyelembe vett PK 81. számú állásfoglalás a) pontjára utalással hangsúlyozta, hogy a bírói gyakorlat értelmében abban az esetben, ha a felmenő azzal a meghagyással ad át vételárhoz szükséges pénzösszeget, hogy abból az meghatározott vagyontárgyat vásároljon, e vagyontárgyat kell ajándéknak (vagy ági

jellegű vagyontárgynak) tekinteni akkor is, ha a pénzt biztosító felmenő a szerződésben sem vevőként, sem ajándékozóként nem szerepel és az ingatlan-nyilvántartásba vevőként a lemenőt jegyzik be. Ilyen esetben az ajándékozó az ajándékozott pénzen vásárolt dolgot követelheti vissza. Ebből következően pedig az ajándékozás tárgyának a törvényszék álláspontja szerint az ingatlan tekintendő, ezért az alperesek nem hivatkozhatnak arra, hogy a kapott ajándék már nincs meg.

A visszakövetelés felperesek által megjelölt jogcímével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a tanúbizonyítás eredményét a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján mérlegelve arra a következtetésre jutott, hogy a felperesek részéről megvolt az ajándékozáshoz vezető feltevés, mely szerint a későbbiekben leányukkal és annak családjával összeköltöznek és ők ekkortól ápolásukról, gondozásukról is gondoskodni fognak. E körben értékelte a II. rendű felperes, illetve az I. rendű alperes nyilatkozatait is.

Kiemelte, hogy a feleknek az eljárásban megtapasztalt egymáshoz való kapcsolatából, viszonyulásából megállapítható, hogy ez a feltevés a határozathozatal idejére véglegesen megghiúsult. Nem találta alaposnak az alperesek azon védekezését, hogy a feltevés megghiúsulásaért az ajándékozók a felelősek. Rámutatott, hogy a peres felek közötti viszony megromlását nem egy konkrét probléma okozta, hanem több apró súrlódás, amelyek külön-külön ugyan lényegtelennek tűntek, összességükben azonban alkalmasak voltak arra, hogy a peres felek viszonyát oly mértékben megrontsák, hogy az együttélésük már ne legyen fenntartható. Megállapította, hogy a felek nem tudtak az együttéléshez szükséges kellő toleranciát tanúsítani egymás irányába, a vitás helyzetek megoldásához szükséges együttműködési készséggel nem rendelkeztek. Az a tény pedig, hogy ilyen légkörből a felperesek szabadulni próbálván elköltöztek a perbeli ingatlanból, nem minősíthető nekik felróható magatartásnak.

Alaptalannak találta az alperesek azon védekezését is, hogy az ajándék, illetve a helyébe lépett érték nincsen meg a közöttük és a III. rendű alperes között létrejött ajándékozási szerződés következtében.

E szerződéssel összefüggésben kiemelte, hogy az nem tekinthető jóerkölcsbe ütköző, semmis szerződésnek, ezt megalapozó, erkölcsi normát sértő okot a felperesek bizonyítani, de még megjelölni sem tudtak.

Ezzel szemben alaposnak találta az alperesek közötti ajándékozási szerződés felperesekkel szembeni relatív hatálytalanságára való hivatkozást. Figyelembe vette a fedezetelvonó szerződés egyes jogalkalmazási kérdéseiről szóló 1/2011. (VI.15.) PK véleményt, kiemelve, hogy a szerződés ingyenességének ténye - az egyéb törvényi feltételek fennállása mellett - önmagában alapul szolgál a fedezetelvonó jelleg, s ebből következően a szerződés relatív hatálytalanságának megállapításához, a felek jó- vagy rosszhiszeműségének ez esetben nincsen jelentősége. Az I. és II. rendű alperes költségmentesség engedélyezése iránti kérelmében előadott vagyoni helyzetükből azt a következtetést vonta le, hogy az egyéb vagyonuk nem nyújt fedezetet a felperesek követelésének kielégítésére. Úgy ítélte meg, hogy az alperesek közötti szerződés megkötésének idejére a felperesek I. és II. rendű alperessel szembeni ajándék visszakövetelési igénye már fennállt, különös tekintettel arra,

hogyan a felhívott PK vélemény értelmében a hangsúly azon van, hogy a követelés az igény állapotába került-e, azaz bírósági úton kikényszeríthető-e, s nem szükséges, hogy a követelés ekkorra már lejárt és esedékes legyen, csupán keresettel érvényesíthető igény formájában kell fennállnia. Az a tény pedig, hogy a felperesek a perbeli ingatlanból szeptember hónapban elköltöztek, azt jelenti, hogy az ajándék visszakövetelése iránti igényük ettől kezdve keresettel érvényesíthető igény volt, az az alperesek között decemberben megkötött szerződés idején fennállt, így a szerződés fedezetelvonó jellege nyilvánvaló.

Újabb peres eljárás szükségességének elkerülése végett az I. és II. rendű alperest az ajándékként kapott 14 000 000 forint visszafizetésére kötelezte azzal, hogy az alperesek mint a **D., P.** u. 10. szám alatti ingatlan tulajdonosa, illetve haszonélvezői, túrni kötelesek a követelés kielégítését a perbeli ingatlanból.

Alapvetően találta a felperesek e tőkeösszeg utáni kamatigényét, rámutatva, hogy az ajándékozást követően a pénz jogszerűen volt a megajándékozottnál, egészen addig, míg annak visszafizetésére őket a bíróság nem kötelezte. Az ítéletben megállapított teljesítési határidő eredménytelen eltelte után jogosultak csak a felperesek kamatot igényelni.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alpereseket a felperesek részére képviselőjük munkadíjából álló perköltség megfizetésére.

Az ítélettel szemben az alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben kérték annak megváltoztatását, a kereset elutasítását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság kötelezését újabb eljárás lefolytatására, újabb határozat hozatalára. Azzal érveltek, hogy a törvényszék nem tisztázta teljes körűen a tényállást, a beszerzett bizonyítékokból levont jogi következtetése pedig érdemben téves. Álláspontjuk szerint nem tisztázott, hogy a 14 000 000 forintot a felperesek kinek is ajándékozták: kizárólag az I. rendű alperesnek vagy az I. és II. rendű alperesnek együttesen; milyen tulajdoni hányad lépett a pénz helyébe, figyelemmel arra, hogy az ingatlan vételárához az I. és II. rendű alperes is hozzájárult saját anyagi forrásból; az ajándék helyébe lépett ingatlan illetőségnek mennyi a jelenlegi értéke, mert az megítélésük szerint semmiképpen sem éri el a 14 000 000 forintot; mindezek következtében nyilvánvaló, hogy a III. rendű alperesnek ajándékozott ingatlan egy része nem tekinthető ajándék helyébe lépett értéknek, ám az, hogy e szerződés kapcsán mely részben minősülhetne az fedezetelvonó jellegűnek, nem egyértelmű; ebből következően az is tisztázatlan, hogy mivel tartozik helytállni az esetlegesen marasztalható alperes. Megismételték az elsőfokú eljárásban kifejtett védekezésüket, mely szerint a felpereseket semmilyen feltevés nem vezérelte az ajándékozáskor, ha ilyen mégis fennállt, akkor annak megghiúsulásáért az ajándékozó a felelős, mert ők költöztek el önként a perbeli ingatlanból. Hangsúlyozták, hogy a közöttük létrejött ajándékozási szerződés megkötésekor a felpereseknek nem volt megfogalmazott, kinyilvánított igényük az ajándék visszakövetelésére.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének indokai alapján történő helybenhagyását indítványozták.

Az ítéletábra erre irányuló fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a felperesek kamatkövetelését elutasító rendelkezését a Pp. 253. § (3) bekezdésére figyelemmel.

Az ítéletábra a fellebbezést alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az az ügy elbírálása szempontjából teljes körű, kiegészítésére, további bizonyítás lefolytatására nincsen szükség, ezért az annak hatályaon kívül helyezésére irányuló indítvány nem foghat helyt.

Helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy a felpereseknek a 14 000 000 forint I. és II. rendű alperes részére történő ajándékozásakor az volt a feltevése, hogy a megajándékozottak olyan ingatlant vásárolnak, amelyben részükre egy önálló lakrészt alakítanak ki, s majd ha egészségi állapotukban változás történik, róluk gondoskodni fognak, őket ápolni fogják.

Ennek megfelelően történt a **D., P.** u. 10. szám alatti ingatlan megvásárlása, a felek összeköltözése, ám azt követően röviddel - ahogyan azt az elsőfokú bíróság ugyancsak helyesen állapította meg - közöttük a viszony megromlott, a felperesek visszaköltöztek Ny.-ba.

A viszony megromlásának okaival kapcsolatban is egyetért a másodfokú bíróság a törvényszék azon megállapításával, hogy azt nem egy probléma okozta, hanem több apró súrlódás, amelyek önmagukban lényegtelennek, apróságnak számítanak. A felperesek egész életükben önállóan éltek, aktívan dolgoztak saját **ny.-i** ingatlanukban, s ilyen idős korban már sokkal nehezebb alkalmazkodni olyan körülményekhez, amik a korábitól, az éveken át megszokottól lényegesen eltérnek, nevezetesen egy másik családdal - még ha az a saját lányuk családja is - közösen használni egy házat és az ahhoz tartozó udvart. Az alperesek sem kezelték megfelelően ezt a helyzetet, mert ahelyett, hogy teret adtak volna a szülők szándékának, nem engedélyezték, hogy kedvükre tevékenykedjenek. A II. rendű felperes az eljárás során sérelmezte is, hogy akármiben segíteni akartak, mindig azt mondták a lányáék, hogy menjenek onnan, azt mondták, hogy „láb alatt vannak”. Az I. rendű felperes fát akart fűrészelni, paradicsomot akart kacsolni, ám az alperesek ezt sem engedélyezték. Olyan magatartási szabályokat támasztottak, amelyek önmagukban lényegtelennek, arra azonban alkalmasak, hogy a felperesek azokat függetlenségük elvesztéseként érzékeljék. A felperesek saját kompromisszum-képtelenségük miatt indokolatlanul rövid idő alatt elköltöztek.

Ezt az állapotot, ezt a helyzetet az ítéletábra akként értékelte, hogy az ajándékozás alapjául szolgáló feltevés véglegesen nem hiúsult meg. A felperesek rászorultsága be fog következni, és az alperesek segítségét semmi nem zárja ki véglegesen.

Az ajándékozás ingyenes, de kétoldalú jogügylet, amelyben a juttatás indokai eltérőek lehetnek, a törvényben meghatározott lényeges és komoly okoknak kell azonban fennállniuk ahhoz, hogy a visszakövetelésre eredményesen sor kerülhessen. Apróságek,

lényegtelen nézeteltérések miatt nincs helye az ajándék visszakövetelésének. „Ajándékozási szerződés esetében az ajándékozó részéről biztosított ingyenes adomány juttatásának és elfogadásának alapja a felek megállapodása, ezért csak lényeges és komoly, a törvényben meghatározott ok fennállása esetén van lehetőség az ajándék eredményes visszakövetelésére” (BDT 2008. évi 1929. sz. jogeset). Ugyanezt hangsúlyozta a Legfelsőbb Bíróság is egy eseti döntésében (BH 1999. évi 306. sz. jogeset), kifejtve, hogy „az ajándékozás ingyenes, de kétoldalú jogügylet, amelyben a juttatás indokai eltérőek lehetnek, a törvényben meghatározott lényeges és komoly okoknak kell azonban fennállniuk ahhoz, hogy a visszakövetelésre eredményesen sor kerülhessen. A szerződések a Ptk. 205. §-ának (1) bekezdése szerint a felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilvánításával hoznak létre jogviszonyokat. Kétségtelen, hogy a szerződéskötési szándék kialakításában a feleket különböző célok és megfontolások irányítják, igen fontos egyéni és társadalmi érdekek szólnak azonban amellett, hogy a szerződések alapján létrejött jogi helyzetek kellő indok nélkül, egyoldalúan ne kerüljenek felszámolásra. Ez vonatkozik az ajándékozási szerződésekre is, melyekben az ajándékozó részéről biztosított ingyenes előny juttatása és elfogadása a felek megállapodása volt, melynek alapján jogi védelem illeti meg a megajándékozottnak azt az érdekét is, hogy bízhatson az ajándékozás véglegességében”.

A perbeli esetben a felek évek óta beszéltek a közös házvásárlásról, az ajándékozás feltételeiről. Az ajándékozó egészségügyi állapota azonban még mindig nem teszi szükségessé a róluk való gondoskodást, esetleges ápolásukat, azonban az idő múlásával ez esedékessé válhat, s ennek biztosítására a megajándékozottak részéről megvan a készség.

Ilyen körülmények között pedig a megajándékozottak szerződésszerű magatartására még van reális lehetőség, azaz nem következett be az ajándékozás alapjául szolgáló feltevés végleges megghiúsulása, nem áll fenn az ajándék visszakövetelésének a Ptk. 582. § (3) bekezdésében megfogalmazott feltétele.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett egyéb érvelések kapcsán ezért az ítélőtábla csak elvi jelleggel hangsúlyozza, hogy a PK 76. számú állásfoglalás V. pontja értelmében akkor nincs helye az ajándék visszakövetelésének, ha az ajándék alapjául szolgáló feltevés megghiúsulása kizárólag az ajándékozonak felróható okból történt, amennyiben azonban mindkét fél hibás a feltevés megghiúsulásában, az ajándék visszakövetelése e címen nem lenne kizárt.

Nem egységes a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy ha az ajándék (pénz) helyébe valamilyen érték (pl. ingatlan) lépett, a jogszabályi feltételek fennállása esetén az ajándékozó mit követelhet vissza. Az egyik álláspont (BH 2003. évi 456. sz. jogeset) szerint „a felperes pénzt adott ajándékba, s miután a pénz helyettesíthető dolog, nem volt akadálya annak, hogy a felperes az általa átadott pénzüsszeget kérje vissza, mert a megajándékozott azt köteles visszaadni, amihez az ajándékozás révén jutott”. Ezzel ellentétes véleményt fogalmazott meg a Legfelsőbb Bíróság az elsőfokú bíróság által is felhívott BH 2000. évi 302. számú jogesetben, amikor kimondta, hogy „az ingatlan vásárlására pénz ajándékozása esetén az ajándékozó az ajándékozott pénzen vásárolt dolgot követelheti vissza”.

Az előzőekben írtakra figyelemmel ugyan nem volt megállapítható, hogy a felpereseknek az I. és II. rendű alperessel szemben megalapozott igénye volt az ajándék visszakövetelésére az alperesek közötti ajándékozási szerződés megkötésekor, az azonban nem kétséges, hogy az I. és II. rendű alperesnek a szándéka arra irányult, hogy a felperesek majdani követelésének kielégítési alapját elvonják.

Ebben az esetben a törvényszék által is megjelölt PK vélemény 6. pontjában megfogalmazott iránymutatás értelmében a jogosultak (a felperesek) nem kérhetik, hogy a szerző fél (a III. rendű alperes) a velük szemben hatálytalan ajándékozási szerződés alapján megszerzett vagyontárgy tulajdonjogát adja vissza, azt tőle a jogosultak nem követelhetik - figyelemmel arra, hogy a hatálytalan szerződés nem érvénytelen, így az eredeti állapot helyreállítása nem lehet jogkövetkezmény -, ezért az eredeti ajándékozóik igénye pénzkövetelés lehet, s ennek kapcsán tulajdonképpen közömbös, hogy a pénz-ajándék helyébe milyen vagyontárgy lépett.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a keresetet elutasította, s mellőzte az alperesek perköltség fizetésére való kötelezését.

A Pp. 87. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy az immár pernyertes alperesek pártfogó ügyvédjeinek díját pervesztességükre figyelemmel a felperesek viselik.

Valamennyi fél személyes költségmentesség kedvezményben részesült, ezért a le nem rótt kereseti- és fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

D e b r e c e n, 2013. június 6.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -